

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș.

Biuroul de distribuire : Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar : 1 Leu.

Inălțarea Domnului.

Mântuitorul Isus după mărita sa înviere petrecând încă patruzeci de zile cu iubiții săi învățacei pe pamânt, în ziua a patruzecia conduce pe aceștia în Betania și de acolo în muntele Olivetului.

— Aici binecuvântându-i în prezența lor să rădică la cer! . . .

Hristos s'a înălțat la celea înalte pentru a-și ocupa locul convenit al măririi sale ca învingătorul morții și al iadului și să fie mijlocitorul și rugătorul nostru la Părintele său cel ceresc. S'a suit la ceruri, ca să trimită învățăceilor săi întristați de depărtarea Dascalului lor dumnezeiesc pe Spiritul sfânt mângăitor și pentruca să ne deschidă nouă cerul și să ne gătească locuință.

Muntele olivetului . . . Locul sudorilor de sânge, începutul amărăciunilor și tuturor patimilor sfinte puse în curgere pentru rescumpărarea noastră a păcătoșilor ! Aici, unde s'au început suferințele Fiului dumnezeiesc, din acest loc s'a înfăptuit înălțarea Sa plină de mărire la ceruri.

Isus se înalță la ceruri nu ca Dumnezeu, de oarece ca Dumnezeu este în tot locul de față : în cer, pe pământ și pretotindenea, ci ca om, adică sufletul ominesc și trupul ominesc alui Hristos părăsind pământul

se înalță la ceruri pentru a intra în locul meritat prin patimi și moarte.

Suirea la cer alui Isus se înfăptuiește cu propria-i putere, fără alt ajutor, nu numai prin atotpoternicia sa dumnezeiască înăscută ci și prin puterea sufletului său preamărit, care putea să-și miște trupul prealuminaț după plac, deci a putut să-l înalțe și la ceruri precum de fapt l'a și înălțat.

Isus se suie la ceruri de-odată cu eolavioșii repausați în Domnul ai vechiului testament. Incunjurat de aceasta ceată veselă a sfinților Patriarhi, Profeți și a tuturor dreptilor, pe cari i-a fost eliberat din limb, locul de așteptare a desăvârșitei rescumpărări, își prăznuiește intrarea cu mărire în Ierusalimul ceresc. Saltând și cântând cântece de laude, i-i alergară întru întimpinarea Lui corurile spiritelor fericite și îl petrecură în sus peste cerurile cerurilor, peste toți locuitorii cerului, până de-a dreaptă Parintelui său dumnezeiesc. După prea sfânta sa fire ominească e de față numai în cer, și în un mod necuprins în preasfânta Taină a Cuminecătorei.

(Notă. Muntete olivelor, unde și-a început Isus amarele suferințe cu întristare de moarte și bucuria sa cu înălțarea sa la ceruri, se află în partea

de cătră răsărit a Ierusalimului din colo de părăuașul Chedron. La poalele muntelui se află grădina Getsemana. Muntele însuși are trei culmi, dintre cari cea din mijloc stăpânește cele două. De pe aceasta culme s'a rădicat Isus la cer lasând după sine locul, urma sfintelor sale picioare pe pământ. Sf. Hieronim (născut la anul 329, mort la 420) scrie, că urmele picioarelor lui Isus s'au văzut pe timpul său. După mărturisirea mai multor călători, urma piciorului stâng se mai poate vîdea și azi; urma piciorului drept se spune, că o-au luat Turcii; pe la mijlocul veacului al XVII-lea și că și azi se păstrează și onorează în moschea lor. Urma piciorului, care se mai află, este bine îngrijită, este încunjurată cu un zid și păzită de un călugăr turc, ca un cumva cineva să treacă peste ea. Cat. Deharbe.)

Sfânta Predanie

(Urmare)

Tocmai așa stau și acei oameni, cari strigă în gura mare că *nu-i iad, că moare sufletul, că nu-i lipsă de preoți, de predanie*, căci strigă „*Fiecare creștin e în stare să citească și să înțeleagă pe deplin S. Scriptură, căci Duhul S. îl luminează, pe om la aceasta*“. Acuma eu întreb, dacă fără preoți, fără predanie pot ajunge la adevăr, pentru ce sunt 400 de secte? Unii mănâncă carne de porc, alții ba, unii stau cu Sâmbăta, alții ba! Răspund pentru aceea că la scriptură trebuie să aibă omul cheie, ca să poată tâlcui, și cheia aceasta e predania, învățăturile, cari le-au luat în seamă sf. Părinți. Deci cu ajutorul predaniei, trebuie explicată sf. Scriptură, cum s'au arătat și la Apoc. c. 13 v. 18 după cum au explicat-o s. Părinți prin predanie.

Dacă nu ne folosim de predanie, atunci suntem ca și un om necunoscător în leacuri, care amestecă în farmacie tot felul de medicine, și la capăt l'ar omorâ pe bolnav, căci precum s'au arătat mai sus la II. Petru c. 3 v. 16. „*Nepricepuții ca și alte scripturi le strică spre perirea lor*“. Scriptura fără predanie e ca jumătate învățătură. Căci s. Pavel nu zice II. tes, c. 2, v. 14. Să se țină numai ce s'au scris ci zice: „*Ori prin graiu viu, ori prin scrisoare*“.

Acuma după ce vedem că ce e predania, să vedem ce se cuprinde în dânsa? În predanie se cuprind învățături, cari nu se află în s. scriptură direct. Așa se cuprinde s. Liturgie, cântările sfinte, folosirea icoanelor sacre, regula îngropării. Toate aceste ni le-au lăsat s. Părinți din veacurile prime, *ca învățături și dătinii de pe vremea aceea, cari nu s'au luat în Scriptură*.

Ca să înțelegem și mai bine, să cugetăm numai la vremea aceea când s'au propagat creștinismul. Știm din istorie cum că între anii 29—313 creștinii au fost batjocoriți, aruncați înaintea fiarelor sălbatice, aruncați în apă, restigniți pe cruce de cătră păgâni. În vremea aceasta sf. Scriptură nici nu era tipărită, căci unele cărți erau în Efez, altele în Roma, căci în 95 au scris mai pe urmă sf. Ioan, și cu toate acestea vedem, că încă nici nu era strânsă la olaltă scriptura, și totuși creștinii mureau pentru legea lui Hristos.

Deci nu cu scriptura în mână, au stat, *ci pe baza predicării* au înțeles că legea lui Hristos e adevărată, deci prin *predanie s'au încreștinat*. S. Pavel în 39 s'a încreștinat și atunci încă *nici o carte nu s'au scris a sf. Scripturi*, căci S. Matei în 42 începe a scrie evanghelia, *celelalte evanghe-*

Ii s'au scris mai târziu. Apoi când a fost răstignit pe cruce s. Petru și omorât sf. Pavel, și când sub Nero au murit zeci de mii de creștini pentru Hristos în anul 67 d. H. S. Ioan încă n'au scris evanghelia sa, și nici apocalipsa, căci în 95 le-a scris. Deci legea creștină era cunoscută încă și înainte de ce s'ar fi lătită st. Scriptură, căci creștinii sufereau moarte pentru Hristos în 69 iar Ioan numai în 95 a scris. Vedem cât de nebazată e părerea contrariilor noștri, că nu trebuie predanie.

(Va urma)

10. Din catehism.

Unde este Dumnezeu?

Dumnezeu este în cer, pre pământ și în toate locurile.

În tot locul socotește —

Dumnezeu cu tine este.

Fiind Dumnezeu o ființă nemărginită, el este în tot locul, unde există numai ceva, sau ar putea cel puțin să existe, — el este de față, existența lui nu cunoaște margini, cu un cuvânt este nemărginit. „Cerul și cerurile cerurilor nu te încap.” (Regii I. 8. 27.) El este de față la rugăciunile, ispitele și suferințele noastre, la toate faptele și lucrurile noastre. Este indiferent ca unde ne chiamă datorința, în tot locul suntem la Dumnezeu, mai bine zis în Dumnezeu „în trânsul viețuim, ne mișcăm și suntem. (Fap. 17., 28.) mai mult ca peștele în apa în care traiește și se mișcă, care îl poartă și-l înconjoară.

Dacă ne vom aduce aminte că nici când nu suntem singuri și că Dumnezeu pururea ne vede și ne aude 1. nu ne va veni nici când în minte, că suntem singuri și că nu ne vede nime, 2. știind că stăm pururea în fața lui Dumnezeu,

în ispitele noastre vom alerga numai de cât la el, 3. suferințele noastre le vom purta cu răbdare știind că Dumnezeu cunoaște suferințele noastre și cumcă cândva ne va respăli pentru ele cu odihna de veci.

Convingerea despre prezența de pretutindeni a lui Dumnezeu este cel mai important act al vieții sufletești, nu trebuie, ba nici nu e bine să ne forțăm fantasia, de a ne face o idee despre Dumnezeu, sau ca să-l căutam în afară de noi, pentru că noi suntem biserica lui și suntem mai mult pătrunși de Dumnezeu ca cum este pătruns trupul de sufletul nostru.

Dumnezeu este de față în toate creaturile 1. prin șesența sa, nu este un loc atât de ascuns unde el nu ar fi de față cu toate perfecțiunile și lucrările sale, 2. prin grija, cu care el cunoaște toate limpede, așa în cât nici gândurile nici dorințele cele mai slabe ale sufletului nostru nu sunt ascunse înaintea lui, 3. prin puterea cu care acestea lucrează, prezența aceasta întreită a lui Dumnezeu în creaturi este atât de esențială naturei nemărginite dumnezeiești, în cât creaturile până ce există nu pot exista fără de această putere, nici nu se pot separa de această putere, cum spune sfântul Augustin: „precum nu este o clipa în care omul nu s'ar bucura de bunătatea lui Dumnezeu, așa să nu fie nici o clipă, în care să piardă dinaintea ochilor prezența lui”.

Să nu facem ca aceia, cari uită de prezența lui și spun:

1. din nestiință or ori necredința la Job. Dumnezeu nu are grija noastră, el cearcă marginile cerurilor sau cari

2. din slăbiciuni omenești fac ca și aceia, despre cari se spune ca „dupa credință marturisesc pre Dumnezeu, însă prin faptele lor nu cred în el.”

Dumnezeu este de față în mod deosebit 1. în împărăția cerului, unde fericirii îl văd față în față, 2. în acele locuri, unde împărțește darurile și binefacerile sale ca în bisericile noastre, 3. prin darul lui în inimile celor drepi, cum spune Isus „cine me iubește, acela li va iubit de Tatăl și la el vom merge și sălaş la dânsul vom face”. 4. prin conducerea sensibilă, extraordinară și binevoitoare în inimile aleșilor prieteni ai săi, pe cari i-i cercetează cu darurile sale, i-i lasă să simțească bucurii sufletești, i-i acopere cu un val de lumină să cunoască adevărurile veșnice ș. c. l.

Ce ne privește pe noi, trebuie să ne silim, ca Dumnezeu să rămână cu darul lui pururea în noi „cine rămână în iubire, rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu în el”.

Știind că purtam pe Dumnezeu în noi, să disprețuim lumea și creațiile, să păstrăm curăția sufletului, să dorim a înainta în virtute, rogându-ne cu Sfântul Augustin :

„Tu erai în mine și eu nu eram cu tine, ce singur nu a putut să fie în tine (păcatul) acela m-a reținut de tine, luminează-mă, ca să te văd în mine, să te iubesc și să fii al meu, ca să mă împreună cu tine, care pururea cu mine ești.

Ziua Eroilor. În 28 Maiu crt. la sărbătoarea înălțării Domnului s'a prăznuit în Sighet amintirea Eroilor noștri căzuți pe câmpul de luptă pentru întregirea patriei. Praznicul s'a început cu celebrarea sfintei Liturghii, în Biserica română gc. după sfârșitul căreia credincioșii merg cu procesiunea în piața unirei, de unde după celebrarea „Te Deum”-ului toate autoritățile militare și civile, armata, poporul credincios merge la cimitir, locul de vremelnică odihnă a scumpulor noștri decedați cu moartea eroică. Aici găsim grupul mormintelor frumoși îngrijite, împodobite cu flori, înconjurat cu grilaj estetic și mult prețios, ce denotă simțul înflăcărat de patriotism al preastimatei dame, în frunte cu prezidenta doamna Ponoran și d-na Moțaș, prin a căror strădălnicie laudabilă, s'au pus în rând aceste morminte, nouă tuturor scumpe. În fața frumosului monument de marmură s'a săvârșit serviciul divin, s'au binecuvântat mormintele, grilajul și monumentul. În sfârșit s'au rostit trei cuvântări comemorative, din partea Bisericii, armatei și a cetățenilor. La serbările zilei au luat parte și celelalte confesiuni prin servicii divine în Biserici și cimitirele lor.

Calendar săptămânal.

31—6 Iunie 1925.

31 **Duminica.** SS. Păr. (Ev. d. Ioan c. 17, v. 1—13, inv. 10, gl. 6). Ap. Ermina.

1. Luni. M. Iustin.

2. Marți. P. Nichifor.

3. Miercuri. P. Lucian.

4. Joi. P. Mitrofan.

5. Vineri. M. Doroteu.

6. Sâmbătă. CC. PP. Visarion și Ilarion.